

Αναστασία Ξενοφώντος Γαϊτάνου

Φιλία,
με άρωμα
λεβάντας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΥΚΝΟΙ

Φιλία με άρωμα λεβάντας

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΓΑΪΤΑΝΟΥ γεννήθηκε και μεγάλωσε σε μια πενταμελή οικογένεια στην Αραδίππου, μια όμορφη κωμόπολη της Κύπρου, και είναι μητέρα δύο παιδιών, σύζυγος, εκπαιδευτικός και λάτρης του βιβλίου. Η συγγραφική της πορεία ξεκίνησε το 2009 με το παιδικό μυθιστόρημα *Η ομάδα των 5... εναντίον Μαύρου Σίφοννα* και συνεχίστηκε με το *Αουτσάιντερ*, που πήρε το Α΄ Βραβείο από τον ΚΣΠΝΒ το 2013 και εκδόθηκε το 2015. Το 2020 υποδέχτηκε το μυθιστόρημα *Η Ζωή... αλλιώς*, το πρώτο της βιβλίο για ενήλικες. Η συγγραφή έγινε μέρος της ζωής της και οι διακρίσεις της σε παγκύπριους και πανελλήνιους διαγωνισμούς τη διατηρούν σε μια πορεία που τον πρώτο λόγο έχουν οι λέξεις. Η ίδια ζει έχοντας πάντα δίπλα της ένα πουγκί, «Το πουγκί των στιγμών», όπως το αποκαλεί.

Προχωράει στη ζωή λοιπόν και μαζεύει στιγμές...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΓΑΪΤΑΝΟΥ

*Φιλία
με άρωμα λεβάντας*

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΥΚΝΟΙ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Κύκνοι – 103

Αναστασία Ξενοφώντος Γαϊτάνου, *Φιλία με άρωμα λεβάντας*

Επιμέλεια-διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Θέντα Μιμηλάκη

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Αναστασία Ξενοφώντος Γαϊτάνου, 2021

Copyright© για την εικονογράφηση εξωφύλλου Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2022

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2022

ΚΕΤ Δ916 ΚΕΠ 199/22 ISBN 978-960-16-9934-9

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΙΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Α΄ ΜΕΡΟΣ

Εξομολογήσεις

δέκα μέρες πριν το άνοιγμα του σχολείου

Θάλεια

Το αυτοκίνητο ξεκίνησε. Γύρισα το κεφάλι. Κοίταξα για τελευταία φορά το σπίτι μου μέσα από το θαμπό γυαλί. Εκεί έζησα 14 χρόνια. Τα κατάξερα λουλούδια με χαιρετούσαν λυπημένα. Η κούνια, αυτή που πάνω της ανέβαινα τόσο συχνά όταν ήμουν μικρή, βουδή. Το παγκάκι που καθόταν η μαμά και διάβαζε το αγαπημένο της βιβλίο ή διόρθωνε τα γραπτά των μαθητών της έρημο. Γύρισα μπροστά. Με μια απότομη κίνηση σταμάτησα το δάκρυ προτού αυτό κυλήσει. Συνάντησα το βλέμμα του μπαμπά μου μέσα από τον καθρέφτη του οδηγού. Απέστρεψα το κεφάλι μεμιάς. Ήξερα τι θα διάβαζα μέσα. Τη σύγχυση, τη λύπη, την απογοήτευση, την κατηγορία. Έσφιξα περισσότερο τη Μία στην αγκαλιά μου κι αυτή κάρφωσε τα στρογγυλά της ματάκια στο πρόσωπό μου. Μου έγλειψε το χέρι σαν να ήθελε να γλείψει τις πληγές της ψυχής μου, να μου τις εξαφανίσει, μα ακόμη και αυτή, η αγαπημένη μου σκυλίτσα, δεν μπορούσε να γιατρέψει την πληγή που άνοιξε μέσα μου ο θάνατος της μαμάς μου. Αυτή η πληγή

θα έμενε πάντα ανοιχτή και θα με πονούσε για το υπόλοιπο της ζωής μου.

Μετά από μία ώρα, φτάσαμε. Είδα τη γιαγιά μου να μας περιμένει στην αυλή. Στραβοκατάπια άθελά μου. Ποτέ δεν την ένιωσα κοντά μου. Η αλήθεια είναι ότι δεν την έβλεπα και συχνά, όμως δεν ήταν μόνο αυτό. Από μικρή τη θυμάμαι να ορθώνεται μπροστά μου θεόρατη, ήταν η πιο ψηλή γυναίκα που είχα δει ποτέ μου, να μιλάει σπάνια –μικρή ρωτούσα τη μαμά μου αν ήπια το αμίλητο νερό– και να γελάει ακόμη πιο σπάνια. Για μένα ήταν η αυστηρή, απόμακρη, παράξενη γιαγιά που την έβλεπα δυο τρεις φορές τον χρόνο, και τώρα... τώρα θα ζούσα μαζί της. Σωστός Κέρβερος ήταν. *Μαμά, πού είσαι; φώναξα για χιλιοστή φορά από μέσα μου. Γιατί έφυγες και με άφησες στα χέρια τους;*

«Καλώς τους!»

«Ο μπαμπάς;» τη ρώτησε με ανησυχία ο πατέρας μου ενώ κατέβαζε τις βαλίτσες μας.

«Μέσα. Δεν έχει κέφια σήμερα» του απάντησε ξερά εκείνη και με κοίταξε. Εγώ έσκυψα το κεφάλι έτοιμη να ξεσπάσω σε κλάματα. Έκανε ένα βήμα προς το μέρος μου. Αν με άγγιζε, θα ούρλιαζα. Μάλλον κατάλαβε ότι δεν την έπαιρνε και σταμάτησε. Αντάλλαξε ένα βλέμμα με τον μπαμπά μου, του σιλι «Κατάλαβα τι περνάς, γιε μου!» και, αφού πήρε τη βαλίτσα μου, μου είπε να την ακολουθήσω για να μου δείξει το δωμάτιό μου.

Το σπίτι της γιαγιάς και του παππού, αν και χτισμένο προ Χριστού, ήταν περιποιημένο και διατηρημένο καλά.

Κατά τα άλλα, ήταν μικρό, χωρίς πολλές ανέσεις, και φυσικά δεν ήταν το δικό μου σπίτι. Την ακολούθησα με βαριά δήματα.

«Άσε το σκυλάκι στην αυλή».

«Μα...» πήγα να διαμαρτυρηθώ. Η Μία ήταν το σωσίδιό μου. Δεν ήθελα να την αποχωριστώ, όμως έκοψα την κουβέντα όταν είδα το ύφος της. Η σκυλίτσα μου, φυσικά, άλλο που δεν ήθελε. Με ένα γάδγισμα ξέφρενης χαράς όρμησε στην αυλή. Προδότρια!

«Αυτό ήταν το δωμάτιο του μπαμπά σου».

Αυτό το καταλάβαμε! Αγορίστικο δωμάτιο. Πλιαχ!

Ξάπλωσα στο κρεβάτι και έκλεισα τα μάτια. Γιατί; Γιατί; Γιατί; Γιατί σε μένα; Γιατί να φύγει η μαμά μου τώρα που την είχα τόσο ανάγκη; Έσφιξα το σκέπασμα στα χέρια μου και έτριξα τα δόντια. Ένωσα τους τοίχους να έρχονται καταπάνω μου, έτοιμοι να με συνθλίψουν. Τινάχτηκα και βγήκα έξω από το δωμάτιο. Ήθελα να βρω τη Μία, να την πάρω αγκαλιά. Έφτασα έξω από την κουζίνα, όταν άκουσα τον μπαμπά μου να λέει:

«Δεν ξέρω τι να κάνω μαζί της. Δε μου μιλάει. Θυμώνει με το παραμικρό. Είναι και το σπίτι... Εκεί όλα θυμίζουν τη Μαρίνα. Έπρεπε να φύγουμε».

Για λίγα λεπτά δε μίλησε κανείς κι εγώ ένιωσα την ανάγκη να επιστρέψω πάλι στο δωμάτιό μου. Την τελευταία στιγμή με σταμάτησε η φωνή της γιαγιάς μου.

«Θέλει χρόνο. Και οι δυο χρειάζεστε χρόνο».

«Πέρασαν έξι μήνες, μα τα πράγματα, αντί να φτιάξουν, πάνε από το κακό στο χειρότερο».

«Καλά έκανες που πήρες την απόφαση να μετακομίσεις εδώ. Το χωριό θα της κάνει καλό. Θα βρεις ένα ωραίο διαμέρισμα στις ολοκαίνουριες πολυκατοικίες που έχουν χτιστεί και όλα θα φτιάξουν, θα δεις».

«Θα σε ταλαιπωρήσει. Έχεις και τον μπαμπά...»

«Αντίθετα, θα έχω να ασχοληθώ με κάτι άλλο. Εσύ πήγαινε στο ταξίδι σου και άσε την κόρη σου σε μένα. Αργά ή γρήγορα θα της περάσει».

Τι ήταν ο θάνατος; Γρίπη, για να μου περάσει;

«Η Θάλεια είναι αντιδραστική» έλεγε τώρα ο πατέρας μου. Κράτησα πάλι τα δάκρυα που απειλούσαν να βγουν επιτέλους από την κρυψώνα τους. «Πάντα ήταν, ειδικά με μένα. Τώρα όμως η κατάσταση έχει ξεφύγει».

«Μην ανησυχείς. Θα στρώσει σιγά σιγά» απάντησε ο Κέρβερος. Ήμουν σίγουρη ότι ένα χαιρέκακο χαμόγελο είχε σχηματιστεί στο πρόσωπό της.

«Σ' ευχαριστώ. Δεν ξέρω τι θα έκανα χωρίς εσάς».

«Τι είναι αυτά που λες; Είμαστε η οικογένειά σου. Η οικογένεια είναι για τα δύσκολα».

«Θα προσπαθήσω να είμαι πίσω πριν ξεκινήσουν τα σχολεία. Όταν επιστρέψω, θα δω τι θα κάνω».

«Με ποιο πράγμα;»

«Με το σπίτι, με τη Θάλεια, με τη ζωή μου».

Αυτό ήταν. Δε χρειαζόταν να ακούσω άλλα. Επέστρεψα στο δωμάτιό μου και άφησα επιτέλους τα δάκρυά μου ελεύθερα. Τι ήμουν δηλαδή; Κρεβάτι, για να με στρώσει; Δεν ήμουν ένα άψυχο αντικείμενο, ήμουν ένα κορίτσι δεκατεσσάρων χρονών που έχασε τη μαμά του πριν έξι μή-

νες. Ναι, πριν έξι μήνες, και αυτός ο κύριος, ο χρόνος, δεν έδωξε τον πόνο μακριά, μόνο τον έκανε πιο δυνατό, τόσο δυνατό, που δεν τον άντεχα. Γιατί δε με καταλάβαινε κανείς;

Μετά από μια ώρα, με πρησμένα μάτια και την ψυχολογία μου να έχει πιάσει πάτο, βρισκόμουν στην αυλή και έδλεπα τον μπαμπά μου να φεύγει. Η θλίψη μου είχε εξαφανιστεί. Τη θέση της πήρε ο θυμός. Προτιμούσα τον θυμό, έπαιρνε τον πόνο που έκαιγε τα σωθικά μου και τον έδγαζε προς τα έξω. Τουλάχιστον για λίγο. Εκείνος με αγκάλιασε. Τα χέρια μου δε σηκώθηκαν, δεν έκλεισαν γύρω από τον λαιμό του. Έμειναν κάτω άψυχα σαν ψεύτικα.

«Να προσέχεις. Σε αγαπώ. Μην το ξεχάσεις ποτέ αυτό» μου ψιθύρισε. Τα λόγια του έμειναν μίλια μακριά από την καρδιά μου. Με απομάκρυνε λίγο και με κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια. Τον στεναχωρούσα. Το ήξερα, όμως δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Πήγε να με φιλήσει στο μάγουλο. Γύρισα το κεφάλι μου απότομα και το φιλή του έμεινε μετέωρο, κρεμασμένο στο κενό, όπως κρεμασμένη στο κενό ήταν και η σχέση μας.

Τη στιγμή που με άφηνε από την αγκαλιά του, η ματιά μου διασταυρώθηκε με αυτή της γιαγιάς μου. Διάβασα στα μάτια της την επίκριση. Δε με ενδιέφερε. Ο πόνος σε κάνει εγωιστή. Δεν μπορούσα τότε να το καταλάβω.

Έφυγε ο μπαμπάς κι εγώ αναζήτησα τη Μία. Δεν άντεχα άλλο. Θα την έπαιρνα και θα έδβαινα μια δόλτα στο χωριό. Η γιαγιά, όταν με είδε έτοιμη να ξεπορτίσω, με ρώτησε αν πήγα να χαιρετήσω τον παππού. Ο παππούς! Τον

είχα ξεχάσει. Με τη Μία να με ακολουθεί, πήγα στο σαλό-
νι. Ήταν χωμένος κυριολεκτικά σ' ένα βιβλίο. Τον πλησί-
ασα και προσπάθησα να ανοίξω κουδέντα μαζί του. Δεν
κατάφερα πολλά πράγματα. Οι απαντήσεις του ήταν μο-
νολεκτικές, το βλέμμα του φευγάτο, μέχρι που είδε τη Μία.
Αμέσως ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στο χλωμό του πρό-
σωπο. Η Μία όρμησε καταπάνω του. Ο έρωτάς τους ήταν
κεραυνοβόλος.

Η βόλτα τελικά έγινε μετά από μισή ώρα, όταν με τα
πολλά κατάφερα τη Μία να ξεκολλήσει από την αγκαλιά
του παππού. Το τρεμάμενο χέρι του τη χαίδευε κι αυτή
γουργούριζε με τέτοια ευδαιμονία, που με έκανε να ζηλέ-
ψω. Η γιαγιά είδε τη σκηνή. Δεν είπε τίποτα, αλλά την
άκουσα μετά από λίγο να σιγοψιθυρίζει μια μελωδία, που
εννοείται ότι δεν είχα ξανακούσει ποτέ μου. Εκείνη τη
στιγμή κάτι σάλεψε μέσα μου. Κάτι που ήταν κολλημένο
για πολύ καιρό.

«Πήγαινε από τον παραλιακό δρόμο» μου πέταξε η
γιαγιά την ώρα που έβγαινα από την πόρτα της αυλής.
«Τέτοια ώρα είναι πολύ ωραία εκεί. Μαζεύονται και πολ-
λά παιδιά της ηλικίας σου». Περίμενα και τη συνέχεια:
«Μην αργήσεις», «Πρόσεχε», τα γνωστά. Μα η γιαγιά με
ξάφνιασε ευχάριστα. Δε μου είπε τίποτα παρόμοιο, κι αυ-
τό το δέχτηκα με ανακούφιση.

Κάθε καλοκαίρι, μέχρι τα δώδεκά μου, περνούσαμε
δυο εβδομάδες στο χωριό και δεν ξεκολλούσαμε από τη
θάλασσα. Έχει απίστευτες παραλίες. Εμείς όμως πηγαί-
ναμε πάντα στην ίδια, στην παραλία του Αετού. Της έδω-

σαν αυτό το όνομα γιατί πάνω από τον γραφικό κόλπο με τα καθάρια νερά δέσποζε ένας μεγάλος βράχος. Η άκρη του έμοιαζε με ράμφος αετού. Ο παππούς μου έλεγε συχνά πυκνά, κρυφά φυσικά από τον Κέρβερο και τους γονείς μου, που δεν τον άφηναν να μου γεμίζει το μυαλό με υπερβολές, ότι μερικοί θαρραλέοι πάνε τα μεσάνυχτα και κάνουν δουτιές. «Μα γιατί τα μεσάνυχτα, παππού; Δε θα μπορούν να δλέπουν». Χαμογελούσε τότε ο παππούς, έσκυβε περισσότερο στο αυτί μου και μου ψιθύριζε συνωμοτικά: «Απαγορεύεται!». «Ωω!» έκανα εγώ. Ήξερα πολύ καλά τι σημαίνει η λέξη απαγορεύεται. «Μα είναι τόσοσο ψηλά! Δε φοβούνται;» ζητούσα να μάθω και κοίταζα το ταβάνι, για να τονίσω περισσότερο αυτό που έλεγα. «Φυσικά και φοβούνται. Γι' αυτό το κάνουν». Κάπου εκεί ο παππούς σταματούσε, μου χάιδευε τα μαλλιά και μου χάριζε ένα χαμόγελο που έσταζε μέλι. Εγώ σιωπούσα, αν και δεν καταλάβαινα τι εννοούσε, γιατί δεν ήθελα να χελάσω τη μαγική στιγμή.

Υπέροχες μέρες, όλο ανεμελιά και ευτυχία. Από τότε η θάλασσα για μένα σήμαινε ένα πράγμα, οικογένεια. Πάει, πέρασαν όμως, κι εγώ δεν ήθελα να τις θυμάμαι. Δεν ήθελα να θυμάμαι τι έχασα. Οτιδήποτε μου θύμιζε τη μά μου το είχα κλείσει σε ένα σεντούκι που έθαφα στον πάτο της καρδιάς μου.

Ακολούθησα λοιπόν την αντίθετη κατεύθυνση. Όσο πιο μακριά από τον κόσμο τόσο το καλύτερο. Η αλήθεια είναι ότι δεν ήξερα πού πήγαινα. Έτσι, άφησα τη Μία να με οδηγήσει. Όσο προχωρούσαμε, έδλεπα ότι το χωριό

του μπαμπά είχε αναπτυχθεί πολύ. Χτίστηκαν καινούρια σπίτια, φτιάχτηκαν νέοι πλατιοί δρόμοι και πολυκατοικίες. Η Μία με οδήγησε σε ένα πάρκο. Ήταν μικρό μα περιποιημένο, γεμάτο σύγχρονα παιχνίδια και ευτυχώς άδειο.

Δεν πέρασαν πέντε λεπτά, κι ενώ η Μία κυλιόταν στο χορτάρι, την είδα να έρχεται. Πόσο αστεία μού φάνηκε με τα πελώρια ακουστικά στ' αυτιά και με τον τεράστιο σκύλο να την τραβά με δύναμη! Στην αρχή νόμιζα ότι ήταν ένα δεκάχρονο κοριτσάκι. Γι' αυτό δε μου φάνηκε παράξενο που την τραβολογούσε το τεράστιο χάσκι. Το κρατούσε και με τα δυο της χέρια, αλλά και πάλι δεν μπορούσε να το κουμαντάρει. Σαν βάρκα που παραδέρνει σε αγριεμένο πέλαγος έμοιαζε. Ετοιμαζόμουν να φύγω, η Μία όμως είχε άλλα σχέδια. Μυρίστηκε άλλο σκύλο και τρελάθηκε. Άρχισε να με τραβάει και να με παρασέρνει προς το μέρος του άγνωστου κοριτσιού. Όσο πλησίαζα, καταλάβαινα ότι δεν ήταν και τόσο μικρή.

Ενώ η Μία έπιανε φιλίες με το τεράστιο χάσκι, βρήκα την ευκαιρία να παρατηρήσω το άγνωστο κορίτσι. Αυτό που ξεχώριζε πάνω της ήταν το μακρύ, πολύ μακρύ, κατάμαυρο κυματιστό μαλλί της. Έφτανε μέχρι τη μέση της. Θυμήθηκα μεμιάς τα δικά μου μαλλιά. Αυτά που είχα τότε, πριν τον θάνατο της μαμάς μου. Έδιωξα τη θύμηση σαν να ήταν ενοχλητικό ζουζούνι και συγκεντρώθηκα στη Μία, που δε συγκρατιόταν με τίποτα. Μύριζε τον σκύλο και ορμούσε καταπάνω του, με αποτέλεσμα να μπερδευτούν τα λουριά τους. Γίναμε όλοι ένα κουδάρι.

Ξεκαρδιστήκαμε στα γέλια. Το γέλιο! Δεν είχα αντιληφθεί μέχρι εκείνη τη στιγμή πόσο μου είχε λείψει. Για πρώτη φορά μετά από καιρό γέλασα με την καρδιά μου.

Εκείνη τη μέρα δεν ανταλλάξαμε ούτε μια κουδέντα. Δεν ήξερα τότε τον ρόλο που θα έπαιζε στη ζωή μου αυτό το σιωπηλό, σοβαρό κορίτσι –το κορίτσι του πάρκου, όπως το ονόμασα–, μα όταν έφυγα από κει, η κατήφεια είχε εξαφανιστεί.

Την επόμενη μέρα, την ίδια περίπου ώρα, σαν να είχαμε συνεννοηθεί, βρεθήκαμε και πάλι στο πάρκο. Αυτή τη φορά ανταλλάξαμε ονόματα. Τίποτα άλλο. Μου άρεσε όλη αυτή η κατάσταση. Χωρίς ερωτήσεις, χωρίς πολλές κουδέντες που μπορεί να με έφερναν σε δύσκολη θέση. Την τρίτη φορά άκουσα μερικά από τα τραγούδια που είχε κατεβάσει στο ipod της. Από ελληνικά μέχρι ξένα. Ταίριαζαν τα γούστα μας, τουλάχιστον στη μουσική. Αυτό ήταν! Οι συναντήσεις μας ήταν πια καθημερινές. Κάθε μέρα, την ίδια ώρα, στο ίδιο σημείο, δύο άγνωστες περνούσαν λίγα λεπτά μαζί, μοιράζονταν σκυλίσιες στιγμές γεμάτες μουσική και γέλιο, χωρίς να ξέρουν ότι γύρω τους είχε αρχίσει να υφαίνεται με λεπτή κλωστή ένα κουκούλι.

Το κορίτσι του πάρκου ήταν μια καλοδεχούμενη αλλαγή στην κατά τα άλλα αφόρητη ρουτίνα που ζούσα στο σπίτι της γιαγιάς και του παππού. Με τη γιαγιά ανταλλάξαμε τα βασικά. «Έλα να φας», «Είσαι καλά;», «Μάζεψε τα ρούχα», «Στρώσε το κρεβάτι». Με τον παππού καμιά επικοινωνία. Ελάχιστες φορές εστίαζε στο πρόσωπό μου και ακόμη πιο λίγες φορές συζητούσε μαζί μου. Τον δικαιο-

λογούσα, γιατί ήξερα ότι ήταν χαμένος σε ένα μονοπάτι που δεν είχε επιστροφή. Κάτι που του έδινε μεγάλη χαρά ήταν να κάθομαι δίπλα του και να δάζω στα γόνατά του τη Μία. Του έκανα συχνά το χατίρι, μόνο και μόνο για να βλέπω εκείνο το παλιό χαμόγελο που ζέσταινε την καρδιά μου.

Ο μπαμπάς τηλεφωνούσε κάθε μέρα, αλλά αρνιόμουν να του μιλήσω. Είχε περάσει μια εβδομάδα και η σιωπή έγινε ο μόνιμός μου φίλος. Κανείς ουσιαστικά δεν ασχολιόταν μαζί μου. Οι φίλοι που είχα στην πόλη με είχαν εντελώς ξεχάσει. Δεν τους κατηγορούσα. Μετά τον θάνατο της μαμάς μου είχα απομακρυνθεί απ' όλους. Ο Κέρβερους, αν και με κοιτούσε με έγνοια, δεν έκανε καμιά προσπάθεια να με πλησιάσει. Όλοι με άφηναν στην ησυχία μου. Αυτό δεν ήθελα; Τότε, γιατί με ενοχλούσε αυτή η μοναξιά που όσο περνούσαν οι μέρες την ένιωθα να σφίγγει γύρω μου σαν σχοινί αγχόνης;

Η μόνη φωτεινή ακτίνα στο σκοτάδι μου η Μία. Όσο πλησίαζε το άνοιγμα του σχολείου, μεγάλωνε το παράπονό μου. Η τελευταία χρονιά στο γυμνάσιο. Χωρίς τη μαμά μου, χωρίς φίλους, χωρίς τον πατέρα μου. Άγνωστη μέσα σε αγνώστους. ΓΙΑΤΙ;

Κάλια

Ετοιμαζόμουν να βγάλω βόλτα τον Άρη, όταν ήρθε στο κινητό μου ένα μήνυμα. Η Χριστίνα. «Είμαστε στην παραλία της Αγίας Αναστασίας. Έλα!» Το γνωστό σφίξιμο στο στομάχι έκανε την εμφάνισή του. Ήμουν σίγουρη ότι όλη η παρέα θα ήταν εκεί. Ο Γιώργος, η Νικόλ, ο Πάρης και φυσικά η Στέφανη. Τώρα το καλοκαίρι έρχονταν πολύ συχνά στο χωριό μας· βλέπεις, οι παραλίες μας είχαν γίνει πολύ της μόδας. Αναστέναξα! Δεν ήθελα να πάω, μα ήμουν σίγουρη ότι θα συζητιόταν η απουσία μου. Απάντησα θετικά στη Χριστίνα και άφησα το λουρί του Άρη, που γρύλισε απογοητευμένα όταν κατάλαβε ότι θα έχανε την απογευματινή του βόλτα. Τον χάιδεψα στο κεφάλι, του ζήτησα συγγνώμη και ξεκίνησα να ετοιμάζομαι. Με βαριά καρδιά φόρεσα το ροδακινί μπικίνι, εκείνο που ουσιαστικά μού διάλεξαν οι «φίλες» μου. Μετά μάζεψα τα μαλλιά μου σε μια σφικτή κοτσίδα και τα έκρυψα κάτω από ένα μεγάλο καπέλο. Δεν ήθελα να ξανακούσω τη Νικόλ να με φωνάζει «Πακιστανή υπηρέτρια».

Ο Άρης είχε ξαπλώσει στη μέση του δωματίου και με παρακολουθούσε σιωπηλός. Την ώρα που ήμουν έτοιμη να βγω από το δωμάτιο, με πλησίασε και άρχισε να τραβάει την τσάντα θαλάσσης που είχα περασμένη στον ώμο μου. Προσπάθησα να την απελευθερώσω από τα σαγόνια του, αλλά δεν τα κατάφερα. Καμιά φορά γινόταν πολύ πεισματάρης. «Θα σε πάω μετά βόλτα» τον καλόπιανα. Τίποτα αυτός. Έμεινε εκεί, να τραβάει την τσάντα και να μη με αφήνει να βγω από την πόρτα. Δεν είχα τη δύναμη να τα βάλω μαζί του. Αν επέμενα, στο τέλος θα δρισκόμουν φαρδιά πλατιά στο πάτωμα. Στο τέλος άφησα την τσάντα και τον πήρα αγκαλιά. «Μην πας» μου έλεγαν τα μάτια του. Η αλήθεια είναι ότι δεν ήθελα να πάω. Δεν είχα καμιά όρεξη να βρεθώ μαζί τους. Να περάσω από σκανάρισμα και να τους ακούω να σχολιάζουν τους πάντες. *Ε, λοιπόν δε θα πάω*, αποφάσισα. Είχα στη διάθεσή μου ακόμη δέκα μέρες πριν ανοίξουν τα σχολεία και δεν ήθελα να τις χαραμίσω μαζί τους. Δέκα μέρες για να είμαι ο εαυτός μου.

Ο σκύλος μου έχωσε τη μουσουδά του στο πρόσωπό μου. Εκείνη η στιγμή ήταν καθοριστική. Εγώ, η Κάλια, η «Πακιστανή υπηρέτρια», «το σαμιαμίδι», όπως χαϊδευτικά με φώναζαν οι «καλοί μου φίλοι», το έπαιξα για μια φορά θαρραλέα. Δεν ξέρω γιατί, δεν ξέρω πώς, αλλά κατάφερα να αγνοήσω το ανακάτωμα στο στομάχι μου και τον τρόμο για τα τυχόν αντίποινα που θα ακολουθούσαν. Μια άγνωστη δύναμη με έσπρωξε, για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό, να σταθώ στα πόδια μου και ν' αντιδράσω. Να πω όχι στις διαταγές της «υψηλοτάτης».

Έπρεπε να δω το τέλειο άλλοθι, γιατί φυσικά ήμουν σίγουρη ότι τη νύχτα θα δεχόμουν τηλεφώνημα από τη Χριστίνα. Θα ήθελε να μάθει γιατί τους έστησα. Θα γινόταν πιεστική μέχρι να πάρει μια πιστευτή δικαιολογία. Έπρεπε να δώσει αναφορά. Ήμουν προετοιμασμένη. Θα της έλεγα ότι έπρεπε να μείνω στο σπίτι να προσέχω τα αδέρφια μου. Ήταν κάτι που το έκανα συχνά. Η Χριστίνα θα το πίστευε. Ανακουφισμένη, συνέδεσα τα ακουστικά με το iPod μου, τα έβαλα στα αυτιά μου, πήρα τον Άρη και ακολούθησα τη διαδρομή που θα με οδηγούσε όσο το δυνατόν πιο μακριά από την παρέα της Στέφανης.

Έβαλα στη διαπασών την ένταση του ήχου και απολάμβανα το πρώτο τραγούδι της μουσικής μου λίστας. «It's been a long day without you my friend...» Αναστέναξα. Άκουσα τους στίχους και η σκέψη μου ταξίδεψε πίσω στον χρόνο.

Πριν δύο χρόνια. Λίγες μέρες πριν ανοίξουν τα σχολεία και η αγωνία με έπνιγε. Γυμνάσιο! Μεγάλη η αλλαγή, όχι μόνο στα μαθήματα, αλλά και στο σχολείο. Θα πηγαίναμε στο γυμνάσιο της κοντινής μας κωμόπολης, αφού το χωριό μας διέθετε μόνο δημοτικό. Αγωνία ανάμεικτη με προσμονή. Θα έμπαινα στον κόσμο των μεγάλων. Θα τα κατάφερα; Δεν ήμουν σίγουρη, αλλά το ότι θα είχα τη Χριστίνα στο πλάι μου με έκανε να νιώθω δυνατή, έτοιμη να αντιμετωπίσω τα πάντα. Πού να ήξερα ότι όλα αυτά για τα οποία ένιωθα σιγουριά θα αποδεικνύονταν ψεύτικα.

Το πρώτο περιστατικό συνέβη δύο εβδομάδες μετά το άνοιγμα του σχολείου. Θυμάμαι ότι είχα πει στη Χριστίνα

να με περιμένει στα παγκάκια και πήγα να αγοράσω τوست από το κυλικείο. Στην επιστροφή μπερδεύτηκα, το κτίριο ήταν τόσο μεγάλο, και πέρασα από τον διάδρομο με τις τουαλέτες. Ήταν κάπως σκοτεινά και δεν υπήρχε ψυχή Θεού. Κι ενώ ετοιμαζόμουν να φάω την πρώτη μπουκιά από το τوست μου, ένιωσα ένα χέρι να με σπρώχνει με δύναμη προς τα εμπρός. Θυμάμαι ακόμη τη γη να φεύγει από τα πόδια μου. Θυμάμαι την έκπληξή μου. Θυμάμαι ότι από εκείνη τη μέρα όλα άρχισαν να στραβώνουν, όπως στραβώσε το χέρι μου πάνω στο οποίο έπεσα με όλη μου τη φόρα, με αποτέλεσμα να το σπάσω σε δύο σημεία. Έμεινα μια εβδομάδα στο σπίτι.

Γιατροί, νοσοκομεία... και να ακούω το γνωστό τροπάριο απ' όλους... Αν δεν ήσουν τόσο λεπτή, τόσο μικροκαμωμένη, τόσο αδύνατη, τόσο οδοντογλυφίδα, δε θα πάθαινες τόση ζημιά. Κι εγώ σιωπούσα. Δεν έλεγα τίποτα. Όπως δεν είπα σε κανέναν τον πόνο που ένιωθα, όχι τον σωματικό, μα εκείνον που βρήκε καταφύγιο στην καρδιά μου. Ήταν ένας πόνος διαφορετικός, ύπουλος. Έμπαινε μέσα μου απρόσκλητος και σαν τανάλια πίεζε την καρδιά μου, την πίεζε τόσο πολύ, που νόμιζα ότι θα σπάσει. Όλοι, γονείς, καθηγητές, ακόμη και η Χριστίνα, διάστηκαν να με καθησυχάσουν. «Έλα, μωρέ, μια άτυχη στιγμή ήταν». Δε με έπεισαν. Έτσι, έμεινα με το χέρι στον γύψο και με μια υποψία να έχει θροναστεί μέσα μου. Την υποψία ότι το σπρώξιμο δεν ήταν τυχαίο. Κι αν δεν ήταν τυχαίο, ποιος το έκανε και, το σημαντικότερο, γιατί το έκανε; Ένα γιατί που η απάντησή του με βασανίζει μέχρι και τώρα.

Μετά από μια εβδομάδα επέστρεψα στο σχολείο πλακωμένη στα παυσίπονα, ανίκανη να γράψω, ανίκανη να συγκεντρωθώ και, το χειρότερο, ανίκανη να καταλάβω τι συνέβαινε με την καλύτερή μου φίλη. Συμπεριφερόταν περίεργα. Μέσα στην τάξη ήταν αφηρημένη, τα μαλλιά της ήταν χτενισμένα διαφορετικά, έβαζε συνεχώς λιπγκλός στα χείλη, η φούστα της είχε κοντύνει επικίνδυνα και ακολουθούσε συνεχώς ένα άγνωστο κορίτσι που φώναζε από μακριά ότι δεν ήταν του επιπέδου μας. Στα διαλείμματα μιλούσε συνέχεια για τη Στέφανη. Η Στέφανη είπε αυτό, η Στέφανη έκανε εκείνο...

Η αλήθεια είναι ότι η Στέφανη ξεχώριζε. Είχε εκείνο το κάτι που τραβούσε τους άλλους σαν μαγνήτης. Όμως κάτι πάνω της δε μου άρεσε. Ήταν τα μάτια της; Ήταν η σιωπή της; Ήταν το ύφος που έπαιρνε όταν κάποιος συμμαθητής μας έδρισκε τη σωστή απάντηση; Ήταν το μειδίαμα των χειλιών της και το ανασήκωμα των φρυδιών της όταν κάποιος έδινε τη λάθος απάντηση; Δεν ξέρω τι ήταν ακριβώς, μα με έκανε να ανατριχιάζω. Σε κάθε διάλειμμα λοιπόν ακολουθούσαμε τη Στέφανη και την παρέα της σαν τα πρόβατα και αυτοί ελάχιστη σημασία μάς έδιναν.

Δεν έλεγα τίποτα. Σιωπούσα και περίμενα. Περίμενα ότι η Χριστίνα θα ξυπνήσει και θα καταλάβει ότι αυτά τα παιδιά δεν έκαναν για μας, αλλά με πρόλαβαν τα γεγονότα.

Διαγώνισμα ιστορίας. Τα ήξερα όλα απέξω κι ανακατωτά. Πολύ διάδασμα. Θαμμένη κυριολεκτικά στο γραπτό, άργησα να καταλάβω ότι κάποιος με φώναζε. Γύρισα

και είδα τη Νικόλ, την καλύτερη φίλη της Στέφανης, που καθόταν στο διπλανό θρανίο, να μου κάνει νόημα. Ήθελε να ανταλλάξουμε γραπτά. Το «όχι» μού δγήκε αυθόρμητα. Είχα κάνει πολύ κόπο και δε θα ρίσκαρα να μηδενιστώ για χάρη της.

Ένα όχι που το πλήρωσα ακριβά. Μετά το διάλειμμα, το βιβλίο και το τετράδιο της ιστορίας μου ήταν σχισμένα. Ο φιλόλογός μας ανέκρινε όλους τους συμμαθητές μου, μα κανείς δεν είδε κανέναν. Εγώ όμως ήξερα ποιος ήταν ο ένοχος. Το έβλεπα γραμμένο πάνω στο πρόσωπό της, στο ειρωνικό της χαμόγελο, στο περιπαιχτικό της βλέμμα. Είχα αποκτήσει έναν ορκισμένο εχθρό.

Από εκείνη τη στιγμή ξεκίνησε ο πόλεμος. Ένας πόλεμος υπόγειος, ύπουλος, που δεν άφηνε πίσω του καμιά απόδειξη. Χωρίς να το καταλάβω, πέρασαν οι πρώτοι μήνες και κατέληξα μόνη. Από τη στιγμή που άρχισα να αποφεύγω την παρέα της Στέφανης, όλοι μού γύρισαν την πλάτη. Πρώτη και καλύτερη η Χριστίνα.

«Αμάν, ρε Κάλια» μου είπε με τη χαρακτηριστική τσιριχτή φωνή της όταν της ξεκαθάρισα ότι δεν «πάω» τους νέους της φίλους. «Βαρέθηκα να κάνω παρέα μόνο μαζί σου». Μετά μαλάκωσε τη φωνή της, κατέδασε τα μάτια χαμηλά και κατέληξε: «Ξέρεις ότι πάντα θα είσαι φίλη μου, αλλά... δε θέλω να είμαστε πια κολλητές».

Δεν είχα πια κολλητή. Για μένα αυτό ήταν ένας μικρός θάνατος.

Ο Άρης με τράδηξε απότομα, δγάζοντάς με δίαια από τις αναμνήσεις μου. Ευτυχώς κρατούσα γερά το λουρί του,

αλλιώς θα έπεφτα στο χώμα και θα γινόμουν ρεζίλι, κάτι που μου συνέβαινε συχνά. Ε, φυσικά! Άλλος σκύλος ενόψει. Ένας σκύλος μινιατούρα πλησίασε με κάμποσο νάζι τον Άρη και με πολλή διάθεση για παιχνίδι. Τον κρατούσε μια ψηλόλιγνη κοπέλα, περίπου στην ηλικία μου, που δεν είχα ξαναδεί. Αν έμενε στο χωριό, σίγουρα θα τη θυμόμουν. Ειδικά μ' αυτά τα κοντά και κατακόκκινα μαλλιά! Της πήγαιναν. Δεν μπορούσα με τίποτα να βγάλω τα ακουστικά, αφού κρατούσα και με τα δυο μου χέρια τον Άρη. Αν μου ξέφευγε, θα καταπλάκωνε το καημένο το σκυλάκι. Η Camila Cabello τραγουδούσε τώρα με τον ιδιαίτερο μοναδικό της τρόπο το «Havana», ενώ εγώ ξεκαρδιζόμουν στα γέλια βλέποντας τα σκυλιά μας να έχουν τρελαθεί. Από τότε, όποτε άκουγα το «Havana oh na na», έρχονταν στο μυαλό μου δυο σκυλιά να κυλιούνται στο χώμα, η Θάλεια και το γέλιο μας. Κάπως έτσι γνώρισα την κοπέλα με τα κόκκινα μαλλιά. Δε μιλήσαμε πολύ, μα κατάλαβα ένα πράγμα. Λάτρευε τη μουσική και τα σκυλιά, κι αυτά ήταν αρκετά για να τη συμπαθήσω.

Στέφανη

Η παραλία ήταν γεμάτη. Ευτυχώς που είπα στον Πάρη και στον Γιώργο να έρθουν από νωρίς για να μας κρατήσουν ομπρέλα. Με χαιρέτησαν από μακριά. Ήταν και τα κορίτσια εκεί. Πέρασα δίπλα από μια παρέα αγοριών. Έμειναν να με κοιτούν με ανοιχτό το στόμα. Χαμογέλασα. Μου άρεσε να τραδώ την προσοχή. Και γιατί όχι; Ήμουν όμορφη και με ωραίο γυμνασμένο σώμα. «Δεν είναι ντροπή να έχουμε το γνώθι σαυτόν» μου έλεγε πάντα η μητέρα μου. Μα δεν ήταν μόνο η εξωτερική μου εμφάνιση. Ήταν και η οικογένειά μου. Ήμουν η κόρη του Φαίδωνα Λεοντιάδη, του επιχειρηματία που είχε κάνει γνωστή την κωμόπολή μας σε όλη τη χώρα. «Διαθέτεις όλο το πακέτο» συνήθιζε να μου τονίζει η μαμά μου. Και φυσικά είχε δίκιο.

Δεν έμπαινα αμέσως στη θάλασσα. Μου άρεσε να απλώνομαι στην ξαπλώστρα και να κόβω κίνηση. Ο Πάρης και ο Γιώργος κολυμπούσαν, η Νικόλ και η Χριστίνα έπαιζαν χαρτιά, ενώ εγώ κοίταζα μέσα από τα σκούρα

μου γυαλιά μια ομάδα κοριτσιών να παίζει ρακέτες λίγα μέτρα μακριά μου. Ήταν για κλάματα. Δύο φάλαινες να προσπαθούν να πετύχουν μια μπάλα. Κωμικό.

«Να πω στην Κάλια να έρθει;» με ρώτησε ξαφνικά η Χριστίνα. Η Κάλια. Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς ήταν κολλητές αυτές οι δυο για τόσο πολύ καιρό. Φυσικά, στο δημοτικό δεν είχαν και πολλές επιλογές, αφού τα παιδιά ήταν πολύ λίγα. Η αλήθεια είναι ότι, όταν τις είδα για πρώτη φορά πριν δύο χρόνια στην αυλή του σχολείου, ήθελα να βάλω τα γέλια. Φούστα μέχρι το γόνατο, η τρίχα κάγκελο, τα φρύδια θάμνος, τα παπούτσια τους δεύτερης διαλογής. Όταν βρεθήκαμε στην ίδια τάξη, ήμουν σίγουρη ότι αυτές οι δυο ήταν του χεριού μου.

Δεν έπεσα έξω με τη Χριστίνα. Αυτή πολύ γρήγορα μας έγινε κολλησίδα, αλλά η Κάλια ήταν άλλο πράγμα. Δε γούσταρε την παρέα μας. Ποια; Αυτή της οποίας ο πατέρας εργαζόταν στις επιχειρήσεις μας. Αυτή που είχε τόσο μακριά μαλλιά και ήταν τόσο μελαχρινή, που μου θύμιζε την Πακιστανή υπηρέτρια που είχαμε στο σπίτι. Αυτή που μ' ένα μόνο φύσημά μου θα γινόταν σκόνη. Ήταν όμως έξυπνη, αυτό πρέπει να το παραδεχτώ, και είχε κι εκείνο το baby face που έκανε τους καθηγητές να τη συμπαθούν. Έπρεπε να τη φέρω με τα νερά μου. Στην τάξη μας μία έπρεπε να είναι η καλύτερη, κι αυτή ήμουν εγώ. Είναι θέμα δύναμης. «Να δείχνεις από νωρίς τη δύναμή σου» μου ψιθύριζε ο μπαμπάς πριν από κάθε αγώνα τζούντο. «Τότε ο αντίπαλός σου θα φοβηθεί και δε θα μπορεί να αντιδράσει».

Μέχρι το τέλος της χρονιάς θα με παρακαλάει να γίνουμε φίλες, υποσχέθηκα στον εαυτό μου. Ήταν γνωστό σε όλους, όταν έβαζα κάτι στο μυαλό μου, δεν υπήρχε περίπτωση να μην τα καταφέρω. Άλλοι το λένε αυτό πείσμα, εγώ το λέω επιμονή.

Ο Πάρης παραλίγο να τα τινάξει όλα στον αέρα. Του είπα να τη φοβίσει λίγο, όχι να τη διαλύσει. Ευτυχώς δεν τον είδε κανείς. Αυτή όμως ήταν σκληρό καρύδι. Έδειχνε καθαρά ότι δε μας συμπαθούσε. Μετά όμως και από το περιστατικό με τη Νικόλ, έπρεπε να δράσουμε πιο αποτελεσματικά.

Η πρώτη φάση του σχεδίου ήταν να την απομονώσουμε. Άρα... είχε φτάσει η στιγμή της λασπολογίας. Εγώ φυσικά δεν άνοιξα το στόμα μου να πω τίποτα και σε κανέναν. Σιγά που θα λέρωνα το όνομά μου. Ήμουν πολύ προσεκτική όπως έλεγε και ο μπαμπάς: «Να φυλάς πάντα τα νώτα σου. Δεν ξέρεις ποτέ τι μπορεί να συμβεί». Έτσι, άναψα το φιτίλι και άφησα τους άλλους να το τοποθετήσουν. Πράγματι, η Νικόλ και τα άλλα παιδιά έκαναν απίστευτη δουλειά: «Μα θα κάνεις παρέα με την Κάλια; Αυτή είπε ότι είσαι πολύ άσχημη». «Η Κάλια δεν καταδέχεται να κάνει παρέα μαζί μας. Το παίζει υπεράνω». «Δεν είναι αστεία και καθόλου ευχάριστη». «Σαν σαμιαμίδι μοιάζει. Και τα μαλλιά της θυμίζουν Πακιστανή υπηρέτρια».

Μέσα σε έναν μήνα κανείς δεν της μιλούσε... και το καλύτερο; Οι κουδέντες αυτές περνούσαν από αντί σε αντί με τέτοια ταχύτητα, που κανείς δεν ήξερε ποιος τις είχε ξεκινήσει. Η Κάλια, χωρίς να ξέρει τον λόγο, είδε όλη την

τάξη να της γυρνάει την πλάτη, κι αυτό φυσικά είχε ως αποτέλεσμα να πέσει και η επίδοσή της στα μαθήματα. Με έναν σμπάρο δυο τρυγόνια. Μετά προχωρήσαμε στη δεύτερη φάση του σχεδίου. Έβαλα τη Νικολ να κανονίσει έξοδο με όλα τα παιδιά της τάξης. Θα πηγαίναμε σε μια καφετέρια που ήταν πολύ της μόδας εκείνη την εποχή. Ήταν όλοι καλεσμένοι εκτός φυσικά από την Κάλια.

Για μια εβδομάδα έδιναν και έπαιρναν τα μηνύματα στα κινητά, τα σου ξου μου ξου στο μάθημα και στο διάλειμμα. Η Κάλια, που είχε μάθει «εντελώς τυχαία» γι' αυτή τη συνάντηση, ήταν έτοιμη να καταρρεύσει. Τότε επενέβη ο από μηχανής Θεός. Δηλαδή εγώ. Όχι μόνο την κάλεσα, μα έκοψα και με το μαχαίρι κάθε αντίδραση. Από εκείνη τη στιγμή η Κάλια μάς ακολουθούσε σαν σκυλάκι.

Επέστρεψα στην πραγματικότητα. Η Χριστίνα, αφού πήρε τη συγκατάθεσή μου, της έστειλε μήνυμα, μα εκείνη, αν και απάντησε θετικά, δεν εμφανίστηκε ποτέ. Παραξενεύτηκα. Ήταν η πρώτη φορά μετά τα γεγονότα στην Α' τάξη που η Κάλια απαρνιόταν την παρέα μας. Όμως δεν έδωσα ιδιαίτερη σημασία και έπεσα στην παγίδα, την υποτίμησα, κάτι που ο προπονητής μου τόνιζε να αποφεύγω πάντα. Εκείνη όμως τη στιγμή είχα άλλα στο μυαλό μου.

Είχε μόλις επιστρέψει ο πατέρας μου από ένα ακόμη ταξίδι. Την προηγούμενη νύχτα τρώγαμε και οι τρεις μας στο αγαπημένο του εστιατόριο, κι όπως κάθε φορά που ήμουν μαζί με τον μπαμπά μου, πρόσεχα ιδιαίτερα τις πράξεις και τα λόγια μου.

Μετά τα γνωστά, πώς πέρασε στο ταξίδι του, τι ωραία

που ήταν τα δώρα που μας έφερε –εμένα μου είχε φέρει το καινούριο μοντέλο κινητού που του είχα ζητήσει και περίμενα με αγωνία τη στιγμή που θα το έδλεπαν τα παιδιά και θα έσκαγαν από τη ζήλια–, φτάσαμε και στο φλέγον θέμα. Το μέλλον μου.

«Πρέπει από τώρα να θέσεις στόχους ψηλούς, γιατί μόνο έτσι θα πας μπροστά» μου εξήγησε για εκατοστή φορά ο μπαμπάς, ενώ έκοβε το σπαράγγι του σε κομμάτια. Τα σιχαινόμουν αυτά τα πράσινα πράγματα, αλλά αναγκαζόμουν να τα τρώω. Βλέπεις, ο μπαμπάς ήθελε να τρώω υγιεινά. Τα λόγια του φυσικά έδωσαν πάσα στη μαμά μου, που επανέλαβε για χιλιοστή φορά το γνωστό τροπάριο.

«Η Στέφανη πρέπει να ακολουθήσει ιατρική, γιατί...».

Με τον μπαμπά ανταλλάξαμε μια απαξιωτική ματιά. Η μαμά προσποιήθηκε ότι δεν την είδε.

«Αν η Στέφανη θέλει να βρισκείται στο κέντρο των εξελίξεων» τη διέκοψε κάποια στιγμή εκείνος, χάνοντας ξαφνικά την υπομονή του «επιβάλλεται να γίνει δικηγόρος».

Η συζήτηση, δυστυχώς για μένα, συνεχίστηκε. Όπως γινόταν συνήθως, από κάποια στιγμή και μετά δε μου έδιναν καθόλου σημασία, κι έτσι, με ιδιαίτερη προσοχή είναι η αλήθεια, τύλιξα τα σπαράγγια μέσα στη χαρτοπετσέτα και τα στρίμωξα στα πλαϊνά του πιάτου μου, ενώ διερωτόμουν πότε θα σκεφτεί κάποιος από τους δυο να με ρωτήσει τι θέλω εγώ. Ευτυχώς η συζήτηση διακόπηκε αιφνίδια με την άφιξη του σερβιτόρου, που ήρθε για να μαζέψει τα πιάτα και να μας ρωτήσει αν θέλουμε επιδόρπιο.

Παράγγειλα το αγαπημένο μου γλυκό και είδα με ιδιαίτερη χαρά τα σπαράγγια μου να απομακρύνονται. Χωρίς καθυστέρηση, άλλαξα και το θέμα της συζήτησης.

«Μπαμπά, έμαθες ποιος θα είναι ο νέος διευθυντής στο γυμνάσιό μας;» Αυτό συζητούσαν όλοι οι μαθητές, αφού σε λίγες μέρες θα άνοιγαν τα σχολεία και όλοι ήθελαν να μάθουν ποιος θα αντικαθιστούσε την προηγούμενη διευθύντριά μας, η οποία είχε βγει στη σύνταξη. Ήμουν σίγουρη ότι θα ήξερε. Σιγά που θα άφηνε στην τύχη ένα τέτοιο σημαντικό γεγονός.

«Φυσικά. Είναι ο κύριος Σάββας Ζαχαρίου».

«Ο γνωστός Ζαχαρίου;» τον ρώτησε η μαμά μου και τον κοίταξε με ένα παράξενο ύφος που δε μου διέφυγε.

«Τον γνωρίζετε;»

«Ναι, ήταν συμμαθητής μας» μου εξήγησε ο πατέρας μου.

Ωραία, σκέφτηκα. Θα είναι κι αυτός του χεριού μας.

«Έλειπε για αρκετά χρόνια στο εξωτερικό».

«Πώς είναι;» ζήτησα να μάθω.

«Πολύ ορεξάτος, πολύ προοδευτικός!»

Δεν ήταν ακριβώς αυτό που περίμενα ν' ακούσω. Ήθελα να μάθω για τον χαρακτήρα του και, γιατί όχι, για τις μεταξύ τους σχέσεις. Γύρισα προς το μέρος της μαμάς. Σίγουρα εκείνη θα μου έλεγε περισσότερα. Έπεσα έξω. Καθόταν αμίλητη –παράξενο, πολύ παράξενο για τη μαμά μου– και κοιτούσε σκεπτική το τραπέζι σαν να είχε εντοπίσει πάνω στο ολόλευκο τραπεζομάντιλο έναν λεκέ.

«Μαμά, είσαι καλά;» τη ρώτησα.

«Ναι, ναι» μου απάντησε διαστικά, μα απέφυγε να με κοιτάξει. Κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Του έχεις εμπιστοσύνη;» ρώτησα τον μπαμπά προσπαθώντας να ανακαλύψω τι συνέβαινε.

«Δεν ξέρω. Έχουν περάσει τόσα χρόνια. Θα δούμε...»

Η τελευταία του φράση ένα μόνο πράγμα σήμαινε, ότι δεν ήθελε να μιλήσει άλλο γι' αυτό το θέμα. Κοίταξα μια τον έναν και μια τον άλλο. Ήμουν χίλια τοις εκατό σίγουρη ότι αυτός ο Σάββας δεν ήταν και ο καλύτερός τους φίλος. Η περιέργειά μου κεντρίστηκε. Ήθελα να μάθω κι άλλα, όμως δε συνέχισα την κουβέντα. Τουλάχιστον όχι εκείνη τη στιγμή. Θα μάθαινα όμως, πού θα μου πήγαινε.

«Όποιος και αν είναι ο διευθυντής, εσύ ένα πράγμα πρέπει να έχεις στο μυαλό σου...» άλλαξε την κουβέντα ο μπαμπάς με μαεστρία.

«Ναι, ξέρω, ξέρω. Τα μαθήματά μου» είπα ειρωνικά και ύψωσα τα μάτια στον ουρανό.

Ουπς! Μέγα λάθος. Μειιάς το ύφος του άλλαξε. Τα φρύδια του έσμιξαν, τα μάτια του μισόκλεισαν, τα χείλη του ενώθηκαν και θα ορκιζόμουν ότι άκουγα το τριξιμο των δοντιών του. Το γνωστό ύφος που έστελνε ρίγη σε όλο μου το σώμα. Η μαμά δάγκωσε τα χείλη της και περίμενε μαζί με μένα την τελευταία του κουβέντα. Πέρασαν λίγα λεπτά σε μια θανατηφόρα σιωπή, όταν με μια απειλητικά ήρεμη φωνή μου είπε:

«Κανόνισε να σαρώσεις στους διαγωνισμούς φέτος και να γραφτεί το όνομά σου στη χρυσή πλακέτα, και άσε τις εξυπνάδες. Θα δούμε πόσο αξίζεις. Θα δούμε».

Αυτό σήμανε το τέλος του δείπνου μας. Φύγαμε και μου έμεινε η πίκρα της τελευταίας του κουβέντας, συν το ότι δεν είχα καταφέρει να τελειώσω το γλυκό μου.

Το στόμα μου είχε γίνει πικρό, λες και κάποιος είχε χύσει μέσα μια χούφτα πικραμύγδαλα. Έχει δίκιο, κατέληξα μετά που στριφογύριζα τη σκηνή μέσα στο μυαλό μου ξανά και ξανά. Στην Γ' Γυμνασίου πρέπει να αποδείξω τι αξίζω. Είναι μια απαιτητική τάξη, γεμάτη διαγωνισμούς. Ουσιαστικά δεν πρόκειται για διαγωνισμούς, μα για την ανάδειξη του καλύτερου μαθητή σε διάφορους τομείς, όπως τα μαθηματικά, την έκθεση, τους υπολογιστές, τον αθλητισμό, την τέχνη. Το έπαθλο είναι συνήθως χρηματικό. Αυτό όμως που με έκαιγε περισσότερο, και τον πατέρα μου ακόμη περισσότερο, ήταν η ανάδειξη του τελειόφοιτου με τον καλύτερο βαθμό, κι αυτό γιατί το όνομά του θα έμενε στην ιστορία. Κυριολεκτικά! Ο μαθητής με τον καλύτερο γενικό έβλεπε το όνομά του γραμμένο στη χρυσή πλακέτα που στολίζει την πρόσοψη του σχολείου μας. Αυτή η πολύ τιμητική διάκριση πήγαινε πολύ πίσω στον χρόνο. Περισσότερο να πω ότι το όνομα του πατέρα μου συμπεριλαμβανόταν σ' αυτή. Η μητέρα μου, που ήταν στην ίδια τάξη μαζί του, πόρρω απείχε από τις μαθητικές επιδόσεις του πατέρα μου, κάτι φυσικά που δεν παρέλειπε να της υπενθυμίζει πολύ συχνά. «Εύα μου» της έλεγε κάθε φορά που του εναντιωνόταν σε κάτι «περιορίσου στη μόδα και άσε τα υπόλοιπα σε μένα». Εκείνη τον άκουγε, κατέβαζε το κεφάλι για να μη δω τα δουρνωμένα μάτια της και έφευγε αφήνοντάς του το πεδίο ελεύθερο.

Πώς θα μπορούσα εγώ να σπάσω την παράδοση; Απλά δεν μπορούσα και δε θα το έκανα. Έσφιξα τα χέρια μου γροθιές και υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι φέτος, ο κόσμος να χαλάσει, θα κέρδιζα το απόλυτο είκοσι. Τίποτα και κανένας δε θα στεκόταν εμπόδιο στα σχέδιά μου. *Θα δει ο μπαμπάς μου τι αξίζω. Θα δει!*

Φιλία με άρωμα λεβάντας

Αναστασία Ξενοφώντος Γαϊτάνου

Ένα παλιό μαθητικό λεύκωμα πέφτει στα χέρια δύο έφηβων κοριτσιών. Από εκείνη τη στιγμή το παρόν μπλέκεται με το παρελθόν. Ποια είναι η ιδιοκτήτρια του λευκώματος; Τι της συνέβη; Η Κάλια και η Θάλεια, στην προσπάθειά τους ν' ανακαλύψουν το μυστικό του λευκώματος, θα έρθουν αντιμέτωπες με τους δικούς τους εφιάλτες και με τη Στέφανη, η οποία, έχοντας τη βοήθεια των «υπηκόων» της, υφαίνει γύρω τους έναν επικίνδυνο ιστό. Θα καταφέρουν τα δύο κορίτσια να ξεφύγουν απ' αυτόν; Θα καταφέρουν να λύσουν τον γρίφο του λευκώματος και –το πιο σημαντικό– θα καταφέρουν να βρουν την αληθινή φιλία;

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θέντα Μιμηλάκη

12+

Συλλογή κύκνοι

Φιλία, εκφοβισμός,
προδοσία, ζήλια

ISBN 978-960-16-9934-9

9 789601 699349 >
Βοηθ. κωδ. μπχ/σπς 13934